

גִּיעוּל לַחֲבֵרוֹ (61) (62) (63) כיון שהשלמים מצויים ברגל אין הבלוע שלה נעשה נותר. שהרי זמן אכילת שלמים לב' ימים, וכאשר מבשל בו שלמים היום חוזר ומבשל בו שלמים למחר, ופולט למחרת מה שבלע אתמול ובלוע מן האחרונים, נמצא שאינו בא לידי נותר. ואם בישל בו חטאת היום, הוא נזהר לחזור ולבשל אחריו שלמים בו ביום, ופולט את החטאת ובלוע את

השלמים. שנינו במשנה **וחכמים אומרים עד זמן אכילה וכו'** והוינן בה: **מאי קאמר** מהו שיעור זמן זה? ומפרשינן: **אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוח: ממתין לה כל זמן אכילה**, (64) מותר לבשל בו בלי מריקה ושטיפה עד כלות זמן אכילת הקרבן [דהיינו שלמים שני ימים

61. התוס' לעיל [צו. ד"ה דאם] תמהו מה טעמם של רבנן החולקים על רבי טרפון. והגרי"ז הביא **שהראב"ד** בפירושו לספרא כתב שטעם חכמים הוא משום שחוששים שלא יגיע הבישול השני למקום שהגיע הבישול הראשון, או שזה כדי שלא יקל במריקה ושטיפה. [ולהלן יובאו דברי הגרי"ז בזה].

62. הקשה **במקדש דוד** [לא, ג] אמנם הבישול של מחר מוציא הבליעה של אתמול, אך יקשה לצד בגמרא לעיל שבישול בלי בלוע גם חייב במריקה ושטיפה. והבישול הלא אינו נפקע בבישול של מחר.

ותירץ שאמנם יצטרך לעשות אחר כך מריקה ושטיפה, והבישול מועיל רק שלא יהיה נותר בכלי ויהיה מותר לבשל בו. ובסוף הרגל יקיים המריקה ושטיפה. [וכן פירש הגרי"ז ויובא להלן] ולפי דברי התוס' לעיל [צו. ד"ה אלא] הקושיא מיושבת היטב, שביארו שבישול בלא בלוע חיובו במריקה ושטיפה הוא שהחמירה התורה לדון אותו כבולע. ואם כן, הבישול שמוציא הבליעה וודאי מועיל לזה ששוב אין שייך בליעה.

עוד יש לתמוה בזה, הרי בישל במקצת בכלי טעון מריקה ושטיפה לכל הכלי. ואילו בבישול הרי אין המים מגיעים לכל הכלי.

ולפי דברי **המקדש דוד** למעלה מתורץ היטב, שכאן הבישול השני באמת אינו מועיל למריקה ושטיפה וזה עושה אח"כ בסוף הרגל. ומועיל הבישול רק שלא יהיה נותר וזה הרי כהגעלת איסורים שמספיק הגעלה למקום שהשתמש בו בלבד ואין צריך לכל הכלי. ולדעת תוס' שמריקה ושטיפה היא אחר שנעשה נותר, יש ליישב שכאן מועיל הבישול למנוע חיוב מריקה ושטיפה ובוהו שמגעיל המקום שהשתמש מספיק שלא יחול חיוב מריקה ושטיפה. ואם חל החיוב אז צריך לכל הכלי אך לפני שחל החיוב מספיק למקום הבישול.

63. הקשה **הפלתי** [קג ו] הרי זה שייך כל ימות השבוע, אך בשבת שברגל הרי אסור לבשל, ולאחר השבת הרי כל הבליעות שבכלי כבר נעשו נותר. ותירץ לפי השיטות שנותן טעם לפגם אינו חייב בשטיפה ובמריקה, אין זה קשה, כי אחר השבת כבר כל הבליעות הן נותן טעם לפגם, ואין חיוב מריקה ושטיפה.

64. פירשו התוס' שהכוונה שחיוב מריקה ושטיפה חל אחרי שנגמר זמן האכילה ונעשה נותר, והוכיחו כן מזה שאמר רבי טרפון שאין צריך מריקה ושטיפה כל הרגל כי כל יום נעשה